

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 16

November 1960

11. årgang

Slægts-Nyt

gæster atter jeres Hjem. Undskyld det ikke ei sket før. Det blev jo ellers lovet til Slægtsfesten, at Bladet vilde komme i meget nær Fremtid, men desværre har Forfald her og der gjort, at det først blev nu. Jeg har jo ogsaa gaaet med et stille Haab om, at flere skulde faa Lyst til at sende mig et Indlæg til Bladet. Se nu at gøre Alvor at det, – det er jo ikke Tanken, at et Par enkelte Personer alene skal levere Stof til Slægts-Nyt.

Girokort er vedlagt til de nye Abonnenter, som venligst bedes betale mindst 2 Kr. Tidligere Abonnenter, som har betalt Nr. 15, skal ikke betale denne Gang. Red.

Slægtsfesten

i »Hinge Storgaard« d. 10/7 1960 blev en straalende Succes, takket være vore gæstfri Værtsfolk – Ingeborg og Johannes – som saa beredvilligt slaar Dørene op paa vid Gab denne Dag. En hjertelig Tak til baade dem og alle, som har givet en Haand med, for at Slægtssammenkomsten kunde blive saa festlig som mulig for de mange, som denne Dag stævnedes til »Hinge Storgaard«. Trods en længere Regnperiode oprandt Dagen med det fineste Sommervejr. Paa en enkelt lille Byge nær – lige til Aften – var Vejret fint og godt. Noget, som forresten er ved at blive Tradition, idet vi

hidtil har haft fint Vejr til alle foregaaende Slægtsfester.

Kl. 13 begyndte Gæsterne at strømme ind og de blev alle forsynet med Navnekort, efterhaanden som de kom. Sammen med Amerikansk Lotteri blev der solgt Gasballoner, skænket af A. Chr. Storgaard fra Viby. Alt gik til Dækning af Udgifterne ved Afholdelse af Festen.

Kl. 14,30 begav man sig over til Kaffebordene i den festligt pyntede Lade.

Her bød Johannes Velkommen og mindedes de siden sidste Slægtsfest afdøde Slægtninge. Efter Kaffen talte Antonny Storgaard, der redegjorde for Slægtsarbejdet samt »Slægts-Nyt«s økonomi, der i øjeblikket stod fint, takket være mange rundeligt betalende.

Modtag gennem disse Linjer Udvalgets varmeste Tak, for Støtte og Interesse for Sagen.

Herefter begav Deltagerne sig over i Kirken, hvor der blev holdt Andagt og talt af Lektor Bjarne Madsen fra Silkeborg. Desuden blev der spillet af Lærer Lund, akkompagneret af Fru Lund, og sluttelig sang Niels Frits, Herning, sammen med Fru Lund. Det lød baade smukt og stemningsfuldt i den gamle Kirke.

Efter Højtideligheden i Kirken gik Turen tilbage til Gaarden, hvor Festen sluttede med et hyggeligt Samvær, medens de medbragte Madkurve vederfaredes Retfærdighed.

Alt i alt en dejlig Fest, som Peter Nielsen omstaaende mere udførligt refererer.

Slægtsfest for 5. gang

Søndag den 10. Juli holdt vi for 5. Gang Storgaardsfest, og det skal siges straks: Festen blev meget vellykket. Sidste Gang, vi samledes, var den 10. Juli 1955, og det var ogsaa en Søndag. Dette kunde naturligvis kun finde Sted derved, at der var to Skudaar i dette Femaar. Men det har vist sig, at nævnte Dato er heldig som Fest-dag. For fem Aar siden var Vejret næsten for straalende, husker vi, og i Aar blev (uden vor Fortjeneste og Værdighed!) en smuk Solskinseftermiddag, puttet ind i en udpræget Regnvejrperiode. Og vi var taknemlige. – Tilslutningen blev god. Der var Deltagere fra København, Fyn og det meste af Jylland, og alle Aldre var repræsenteret fra 5 Maaneder til 94 aar.

Det første Storgaards-Stævne afholdtes i Hinge Storgaard 1933 med ca. 150 Deltagere (et Billede fra dette findes i Slægtsbogen), de følgende afholdtes i 1947 med 238, i 1950 ca. 150, i 1955 250 Deltagere og nu i Aar blev der udleveret 271 Festtegn. Dette var næsten over al Forventning, fordi Tilmeldingen gik noget trægt.

Ved 1,30-Tiden begyndte Gæsterne at indfinde sig, og en halv Time senere var Slægtsgaardens ret store Gaardsplads næsten fyldt af en hilsende, leende, snakkende Skare af Fstedeltagere, der frydede sig i det dejlige Solskin, der uden at være tryk-kende bidrog sit til, at vi vist alle syntes, her er godt at være. Var der ingen Surmulere tilstede? Jeg saa ingen. Alle saa ud til at have det godt. Saa lød det over Gaarden: Værsgo', saa drikkes der Kaffe! Ja, Tak, det kan være godt med en Kop Kaffe, og vi søgte alle ind i Laden, hvor det skulde foregaa. Paa langs og tværs var der her opstillet lange, dækkede Kaffeborde, smukt pyntede. Ogsaa Laden var smykket med Guirlander, Blomster og Flag.

Ved Kaffebordet bød Mødets Vært, Johs. Nielsen, og Slægtsudvalgets Formand, Antonny Storgaard, Løgstrup, Velkommen til Festen. Der blev givet nogle Oplysninger om Udvalgets Virksomhed, og man mindedes med Tak to Medlemmer af

Udvalget, to Søskende, Gdr. Jørgen Hermansen, Gl. Dalsgaard, og Fru Minna Andersen, Silkeborg, der begge i Femaaret er afgaaet ved Døden.

Efter Kaffebordet var der frit Samvær, og saa gik eller kørte Deltagerne om til Kirken, hvor der blev lagt en Krans paa Slægtens gamle Gravsted paa Kirkegaarden. – Saa ringede Klokkerne, og i Løbet af faa Minutter var Kirken fyldt til sidste Plads. Der blev sunget en Salme og saa talte Lektor Bjarne Madsen, Silkeborg, over Ps. 103 og manede til Lovprisning og Tak for Guds mange Gaver. Lærerpæret Lund fra Holme sang tre Sange, og Mødet sluttede med Salmen: »Den store Mester kommer«. Da vi gik ud af Kirken, var der en af Deltagerne, der sagde: »Der fik vi en dejlig, hyggelig Stund i denne gamle Kirke.« Og mon vi ikke alle kunde tilslutte os dette. Medvirkende til, at det var saa godt i Kirken, var, at det var nogle af vore egne, der førte Ordet og sang for os.

Da vi kom ud af Kirken, havde Skyerne skjult Solen, og der kom en lille Byge, men inden vi naaede tilbage til Gaarden, Skinnede Solen atter, og vi fik smukt Vejr til Stævnets Afslutning. – Vi samledes igen i Laden om de medbragte Madkurve. Her var der flere, der havde Ordet, der blev bl.a. rettet en Tak til Ingeborg og Johannes for Gæstfrihed, til Udvalgets Formand, Antonny Storgaard, for hans Interesse og Arbejde for Storgaard-Slægten og til Anders Chr. Storgaard, Viby, der havde skænket et Parti Balloner af eget Fabrikat, der blev solgt til Fordel for Festen.

Saa var Stævnet slut. I den lune Sommeraften skiltes vi efter en god Dag.

Peter Nielsen.

Runde Tal

Jens Davidsen, Astrup, 60 Aar 6/1.
Mariane Davidsen, Astrup, 60 Aar 27/10.
Bjarne Madsen, Silkeborg, 55 Aar 11/11.
Erik Lund, Holme Skole, 50 Aar 15/3.
Peder Nielsen, Astrup, 85 Aar 13/2.
Kirstine Storgaard, København, 60 Aar 21/4.
Ingeborg Storgaard, Nørskovlund, 50 Aar 19/6.
Jensine Henriksen, Lundum, 70 Aar 8/2.
Edith Pedersen, Gjern, 50 Aar 26/10.
Søren Ingeman Pedersen, Gjern, 50 Aar 26/9.
Rasmus Rasmussen, Grønbæk, 60 Aar 27/10.
Annie Rahbe Pedersen, Amager, 50 Aar 17/1.
Knud Hald, Bogris, 60 Aar 10/8.
Kristian Storgaard, Randers, 75 Aar 7/12.
Villiam Nielsen, Silkeborg, 50 Aar 5/11.
Anna Nielsen, Hinge, 50 Aar 1/10.
Richard Madsen, Silkeborg, 60 Aar 28/7.
Kaj Jensen Aaen, Aarhus, 55 Aar 22/6.
Ellen Storgaard, Silkeborg, 55 Aar 15/4.
Edith Mikkelsen, Viborg, 50 Aar 26/1.
Maren Rask, Silkeborg, 70 Aar 4/4.
Harald Storgaard, Højbjerg, 50 Aar 30/6.
Anders Storgaard, København, 60 Aar 23/10.
Kristian Sangild, Silkeborg, 60 Aar 10/8.
Elna Petersen, Aarhus, 55 Aar 8/8.
Gunnar Petersen, Aarhus, 55 Aar 27/3.
Johs. Storgaard, Grønbæk, 55 Aar 26/8.
Marie Pehrson, København, 65 Aar 5/1.
Frede Storgaard, Aarhus, 50 Aar 23/6.
Kaj Rahbe Petersen, Solrød, 60 Aar 26/5.
Karen Kaae, København, 55 Aar 24/9.
Karoline Hald, Randers, 80 Aar 25/2.
Kristian Bitsch, Aarhus, 60 Aar 10/10.
Jensine Klemmensen, Gaarslev, 55 Aar 18/5.

Sølvbryllupper

Olga og Jens Kasper Storgaard, »Trimmelskovhus«, d. 4/8.
Elisebeth og Frede Storgaard, Aarhus, d. 28/4.
Harriet og Olaf Olesen, Hasle, d. 21/10.
Edna og Kaj Rahbe Pedersen, Solrød Str., d. 6/12.
Johanne og Kristian Thormann, Resdal, d. 4/6.

Bryllupper

Slægtsbog Side 89:

I. L. 2. Landmand Emil Storgaard, gift i Grønbæk d. 24/6 1960 med Gudrun Just, f. d. 28/8 1937, Datter af Gaardejer Niels Peder Just, Illerhed ved Ans.

Slægtsbog Side 89:

I. L. 1. Doris Storgaard, gift i Ans d. 23/7 1960 med Lærer Bent Ove Fahlberg, f. d. 23/5 1933 i København, Søn af Alfred Hansen. Silkeborg.

Fødsler

Edith og Aage Christensen (Slægtsbog Side 88, I.H.2):

I. En Søn, Erik. Christensen, f. i Gylling den 24/4 1960.

Ejner og Agnes Storgaard (Slægtsbog Side 88, I. F. 5):

3. En Søn, Bjarne Storgaard, f. den 3/7 1960 i Herlev.

Side 68:

VI A. Aase Storgaard Jensen:

En Søn, Tommy Bredal Sørensen, f. 16/9 1959.

VI A. Leif Storgaard Jensen:

En Datter, Hanne Storgaard Jensen, f. 12/1 1960.

Dødsfald

Købmand Fru Minna Andersen, Plantagevej, Silkeborg, er efter nogen Tids Sygdom død i en Alder af 64 Aar. Minna Andersen, der var født paa Gl. Dalsgaard ved Kjellerup, havde i sin Tid en Damefrisørsalon paa Hostrupsgade i Silkeborg og havde en Arrække haft Kolonialforretning paa Plantagevej. Hendes Mand er Handelsmand. Fru Andersen var en intelligent og kvik Dame, interesseret i Samfundsspørgsmaal og med i en Del Foreningsarbejde, bl.a. var hun med i Dansk Kvinde-samfunds Virke og havde været opstillet som Byraadskandidat hos de Radikale.

Læge Chr. Hermansen, Roslev, er pludselig død, 59 Aar gammel.

Læge Hermansen stammede fra Gl. Dalsgaard og tog Embedseksamen i 1929, hvorefter han kom til Klaksvig paa Færøerne som Reservelæge. Senere var han bl.a. Skibslæge i ØK og havde fra 1933 Praksis i Assens, indtil han i 1951 kom til Roslev.

Et og andet fra en Rejse til Italien

IV.

Det er fremdeles Optegnelser (en Slags Dagbog), nedskrevne paa selve Rejsen, jeg fremdeles støtter mig til. Det er Onsdag den 27. Juni 1956. Vi er paa Vej fra Nova Levante ned til Padua og Venedig.

I straalende Solskin kørte vi nu op gennem den øvre By, op forbi Savværket, ud forbi den dejlige Carressasø, videre op forbi Svæyebanen, som vi havde set, og – for nogles vedkommende prøvet nogle Dage forud. Vi kørte forbi flere store Hoteller, der ligger heroppe i Højheden, ca. 2000 Meter over Havet. Vi havde set dem og en ny Række Bjergtoppe fra Bjergbanen forleden. Videre gik det op gennem Bjergene, til vi gjorde Holdt paa Vejens højeste Punkt, saavidt jeg husker 2600 Meter oppe. Vi steg ud af Bilen for at faa lidt frisk Luft, og det var der nok af heroppe. Trods klart Solskin, var det køligt. Her laa flere Turisthoteller, og talrige Turister færdedes her. Nogle forsøgte at klatre op ad Fjeldsiderne op til den faste Sne. Nede ved Hotellerne, hvor Bilerne var parkerede, laa der løse Snedriver, rimeligvis fra Mandagens Nedbør. Vi kunne her udmærket knytte Snebolde, der egnede sig til Kasteskyts, og vi noterede os dette, at vi kunne slaas med snebolde den 27. Juni.

Men vi maatte videre, og saa begyndte det at gaa nedad, ned mod Bjergbyen Cortina, hvor der om Vinteren holdes store Idrætsstævner. Den ligger i en stor Bjergdal. Vi kunde fra Bilen nu og da se Byen dybt nede i Dalen. Heroppe fra saa Husene ud som smaa Legetøjshuse. Over talrige Sløjfer og Haarnaalesving naaede vi derved, og det viste sig, at Legetøjsbyen var ret massive Bygninger paa flere Etager. Vi skulle have et lille Ophold her og spise til Middag. Chaufføren fandt snart vort Spisested, et af Byens store Hoteller. Vi saa os lidt om i den smukke By, før vi drog videre. I Byens Ud-kant kørte vi forbi Skibanerne, der havde været brugt ved Vinterolympiaden.

Atter gik Vejen op gennem høje Bjergpas. Men nu begyndte Bjergdalene at blive bredere og mere frugtbare. Der laa store Landsbyer nede i Dalsænkningen, den ene efter den anden, de samlede sig om deres Kirker med de høje Taarne og slanke Spir. Vejen fulgte et længere Stykke et udtørret Flodleje, bredt, som det var, kunde det tage mægtige Vandmasser, naar ved Foraarstide Smeltevandet kom styrtende ned fra Bjergene. Efterhaanden blev Dalene endnu bredere, men Bjergkæderne fulgte os langt ned i Norditalien.

I Byen Belluno standsede vi op en kort Tid. Det var ved Byens Anlæg, hvor der var et Væld af Buske og Blomster, hvoraf flere for os fremmedartede. Paa Siden af en Jordvold stod der med store Bogstaver af levende Blomster i mange Farver: »Belluno 27. Juni 1956«. Datoen maatte omskiftes Dag for Dag, og Maaneden, naar den Tid var. Det var trykkende varmt, og da det havde »for nyligen regnet«, følte det næsten som opholdt vi os i et Drivhus. Det saa ud som der i Syd stod en mægtig Tordenbyge. Maaske følte Tordenluften mere, fordi vi kom oppe fra den kølige, friske Bjergluft. Anelsen om Tordenregn mod Syd viste sig at være rigtig. Da vi senere kom ned mod Feltre og Citadello, stod der Vand paa Markerne, ja selv mellem Kornhobene paa de afmejede Hvedemark, og det lerede Vand strømmede afsted i Grøfter og Kanaler.

Paa Vejen videre nedover mødte vi et Optog, der ikke kendes i Danmark. Det var et Drift af Faar paa flere Hundrede, maaske Tusinde Stykker, der antagelig skulde flyttes op paa Bjergdalens Sletter, og som nu drives op ad Hovedvejen. Vejen er ikke særlig bred, med en stejl, for ikke at sige lodret, Bjergvæg paa den ene Side og en dyb Slugt paa den anden Side, afgrænset af Murværk. Faarene er nødsaget til at blive paa Vejen, medens Bilerne sneglede sig frem mellem dem. Hyrderne og deres Kvinder søgte at holde sammen paa og drive Hjorden fremad. Dette foregik under høje Raab og Gebærder. Midt inde i Hjorden med nogen Afstand mellem hver gik tre Æsler deres adstadige Gang, belæsset med Bohave og Pakkenelliker. Paa et af dem sad tillige to Smaabørn. Hele Familier var aabenbart i Opbrud med deres Ejendele og Børn. Fra vor Plads i Bilen tog det sig ud, som vi sejlede gennem et Hav af uldne Faar.. – Det var en vanskelig Drift i den livlige Trafik.

Ved Byen Citadello, eller maaske lidt før, gav Bjergene endelig op, og vi er nede paa det italienske Sletteland, Posletten. En herlig Frugtbarhed bredte sig nu til alle Sider. Jeg havde egentlig ikke tænkt mig Italien saa frugtbart, som det er her. Jeg ved vel, at paa den anden Side af Posletten er der atter Bjerge. Apeninernes Bjergkæde strækker sin Højderyg ned gennem Støvleskaftet. Men her er frugtbart. – Vi nærmer os Padua.

Hovedvejen her mod Padua er ikke bredere, end vor Chauffør maa sætte Farten ned, hver Gang han skal passere en anden Rutebil eller større Lastbil. Man kan nøjes med mindre Veje her end hjemme i Danmark.

Nu ruller vi ind i Storbyen Padua (190.000 Indb.). Gaderne her er heller ikke brede. Hvert øjeblik maa vi stoppe op. Chaufføren skal vist spørge sig frem til vort Hotel. Paduanerne benyttede Standsningerne til at kaste Blomster og smaa Flag ind i Vognen gennem de nedtrukne Vinduer. De var nok klar over, at vi var Udlændinge. De smaa Flag skulle tjene som Reklame ved en paatrykt Tekst, som vi dog næppe forstod. – Vort Hotel, »Casa Pellegrino«, ligger lige overfor Byens berømteste Kirke, Sankt Antonikirken. Antagelig har Hotellet en vis Forbindelse med Kirken, idet Munke og Præster færdedes overalt i det store Hotel. En Statue af en Munk var opstillet for Enden af en lang Gang paa Hotellets Grund. Et Par af vore Damer havde sat sig til Hvile paa en Mur, der omgav Statuen. Dette kunde ikke tillades, det var velsagtens Helligbrøde. En Munk var der omgaaende og gav dem Tilhold om at fjerne sig. Paa dette Hotel boede vi to Nætter. Værelserne var upaaklagelige og Sengene udmærkede. Maden kunde efter min Formening ikke staa Maal med Forplejningen i Nova Levante. Den var mere italiensk.

Tirsdag. – Jeg følte mig lidt overkørt denne Formiddag. Om Eftermiddagen gik det heldigvis betydeligt bedre. Morgenmaden blev serveret i Restaurationslokalerne, efterhaanden som Rejsedeltagerne indfandt sig. Vort Emblem tjente som Bevis for, at Serveringen kunde foregaa. Det var mærkeligt, man vilde nøjes med det. Saa gik vi enkeltvis eller i Flok Tur i Byen.

Søster Kathrine, Mie og undertegnede gik over i den prægtige Kirke. Den var aaben, og der var gratis Adgang som vist allevegne ved de katolske Kirker. – Saa vidt vi kunde forstaa, var det kun Damer med bare Arme, der blev nægtet Adgang. – Det var midt paa Formiddagen, og der var livlig Tilstrømning til Kirken baade af andagtssøgende og Turister. Samtidig med os kom der et Rejseselskab og vilde ind i Kirken, men o ve, en af Selskabets Damer havde bare Arme. Hun blev standset af de tre Ordensbetjente, der holdt Vagt foran Kirken. Selskabets Leder søgte at tale hendes Sag, men det lykkedes ikke, hun maatte lades tilbage. Da Munken var kommet lidt paa Afstand, søgte Damen at liste ind med andre besøgende, men der blev holdt øje med hende, hun blev afvist. Og det mærkelige var, at blot Damernes Bluser havde Antydning af Ærmer paa 2 à 3 Tommer, fik Indehaveren Adgang. Ogsaa Damer iført lange Bukser gik uantastet ind.

Vi havde vore Ærmer i Orden og gik uhindret ind i den store, overdaadigt smykkede Kirke. Foruden det prægtige Højalter var der en hel Del Sidealtre og Skriftestole. Overalt knælede andagtssøgende foran Sidekapellerne, der var viet visse Helgener og Jomfru Maria. De knælende saa andægtige ud og følte sig tilsyneladende ikke generede af de mange Turister, der da ogsaa færdedes stilfærdigt i det mægtige Kirke-rum. – Et Sted i Kirken, saavidt jeg husker var det bag Højalteret, var der opstillet en sort Plade – maaske var den anbragt paa Alterets Bagside – hvor de andagtssøgende ligefrem trængtes for at faa Lejlighed til at lægge en Haand paa denne Plade et øjeblik. Hvorfor man gjorde det, ved jeg ikke. Men der var nok forbundet en Slags Aflad med denne Gestus. »Jeg ser; at I i alle Maader er omhyggelige med Eders Gudsdyrkelse,« sagde Apostlen Paulus i sin Tid til Athemienserne. Det samme kunde man fristes til at sige om Katolikkerne i vore Dage. Hvor megen virkelig Alvor, der saa ligger bag ved, ved jeg ikke.

Da vi var kommet ud af Kirken, ud paa Kirkepladsen, vilde mine to Ledsagere lidt ud i Byen for at se paa Butikkerne. Jeg følte mig ikke rigtig oplagt til at være med her og satte mig derfor til Hvile paa en Stenhelle i Skygge af Kirken eller Klostret. Det var trykkende varmt. Jeg sad og saa lidt paa Folkelivet, som udfolder sig i en italiensk

Storby. Der, hvor jeg havde taget Plads, havde jeg den store Gadetrafik en lille Smule paa Afstand. – Det var Kirkens flotte Facade, der først tog min Opmærksomhed. Dertil Tagets fire elegante Kupler, tækket med Bly, hvortil er føjet et Par uhyre slanke Taarne – runde og lette; rundt om Kirkens Alterparti er bygget en Række Kapeller med Halvkugler ind mod Kirkemuren. Det er nu smukt og storslaaet. Jeg vender mig mod Gadepartiet med Bygningernes sydlandske Præg, Husenes Facader med deres Bue-gange og Søjleportaler ud mod Gaden, de øvre Etager med deres tunge Masse og forholdsvis faa og smaa Vinduer. Det hele virker nu betagende paa os Nordboer, ikke mindst en dejlig Sommerdag som denne.

Frem gennem Gademylderet kommer en flot Landauer paa Gummihjul, forspændt en Hest, omtrent som man kan se det hjemme i Dyrehaven ved København. Den hørte ligesom ikke rigtig til her i dette forjagede Gadeliv. Senere saa jeg dette Køretøj holde i Nærheden af det Hotel, hvor vi boede. Maaske var det en Hyrevogn. – Kort efter kom der et endnu mere særpræget Køretøj frem fra en Sidegade. Det var en trehjulet Sygevogn med en stor Hund som Hest. En ældre Mand sad i Vognen og styrede Køretojet. Hunden og dens Ejer kendte nok hinanden, thi det gik fint. De drejede straks ud fra Trafikken og kørte hen over den mere rolige Kirkeplads. Manden raabte af og til til Hunden. Om den forstod ham, ved jeg ikke. Jeg gjorde det ikke. Han havde dog Tømme paa Dyret. Da de var naaet over Kirkepladsen drejede de atter ind i Gade-færdsele og forsvandt.

Efter at have spist Frokost, kørte vi til Venedig Verdens mærkeligste og mest særprægede By. – Med nogen Spænding havde vi vist alle imødeset denne Tur, og jeg tror ikke, vi blev skuffede. Byen har 330.000 Indbyggere. Den har ca. 13.000 Huse, bygget paa 127 øer, har 150 Kanaler og 400 Broer, saa den kan nok kaldes særpræget. – Landet, vi kørte igennem ud til Byen, er frugtbart og dejligt. Det er jævnt og fladt og ser fra Bilen ud som næsten sammenhængende Frugthaver og Vingaarde,

dog med smaa Kornmarker ind imellem. Det er Hvede, Majs, Vin, Frugt og Grøntsager, der dyrkes. Jorden er udstykket i smaa Ejendomme og udnyttes til et yderste. Overalt er Hveden høstet og staar i Hobe langs Vintræerne paa Agerens ene Side. Stubbene er mange Steder plejede, før Hveden er kommet i Hus. Marken skal aabenbart tilsaas igen snarest mulig. – Man sætter – ligesom vi gør det herhjemme – Negene i Hobe (eller Sæt) paa 6 Neg i hver, men ovenpaa lægger man 3 Neg, der saa ud til at være sammenbundne, paa tværs over Toppen af de første seks Neg; maaske ikke nogen daarlig Metode, da de overliggende Neg skyder Vandet under de heftige Regnskyl. Det tager længere Tid, men jeg har Indtryk af, at man har god Tid hernede ogsaa ved Markarbejdet. Skulde der laves noget, var man mange om det. Og Kvinderne skulde være med. Man lever vist ogsaa billigt her. Makaroni, Makaroni, Grøntsager, Frugt og Vin hører til den daglige Kost. Og dette gror i Overflødighed paa deres Marker. – Saadan forekom det ihvertfald mig paa vor noget hastige Genne-fart.

Naar vi nu og da gjorde et Ophold var det mestendels i Byerne. Derfor var vi afskaaret fra at gaa ud paa Markerne og se paa Arbejdet og snakke lidt med de indfødte. Det sidste var vi nu ogsaa paa anden maade, vi forstod dem ikke.

– Men nu er vi nær Venedig. – Der ligger en Slags Forstad inde paa Kysten, men ude i Havet ser vi i det fjerne Byen med sine Taarne og Kupler. En Dæmning paa otte Kilometer fører ud til Staden. En let Varmedis ligger over Hav og By.

– Her slutter jeg.

Dersom der er nogen, og det er der maaske nok, der vil sige, at denne Rejseskildring nu er noget overgemt, saa vil jeg svare: »Det er rigtigt, men vort »Slægts-Nyt« er jo ikke noget Dagblad.

Venlig hilsen
Peter Nielsen.

